

enige om Sagen, at gennemføre Lovforslaget. Det skulde dog glæde mig og i højeste Grad overraske mig, om jeg tog fejl af de Konservatives Stilling; men ellers siger jeg: Herregud, at de Konservative denne Gang som saa ofte før har Lyst til at give de tre andre Partier en Chance forud for dem ude i Befolkningen, kan vi da heller ikke have noget imod.

Men naar jeg nu gaar ud fra, at de tre Partier har Villie til at gennemføre denne Sag, vil jeg gerne have Lov til at pege paa nogle Grunde derfor. Jeg vil da først nævne Jernbaneskyldloven. Det var Venstremanden Høgsbro, der i 1908 fik nedsat en Kommission til at udarbejde Forslag herom, og det var Hr. Høgsbro, der gennemførte Loven af 1910 om Jernbaneskyld, og selv om denne Lov ikke var saa god, som man kunde ønske, indeholdt den dog Princippet dels om Jernbaneskyld, dels om Vurdering af Grunden og om en Grundværdistigningsafgift. Jeg nævner, at det var daværende Finansminister N. Neergaard, der i 1922 forelagde Forslag om Grundskyld til Staten og fik sit eget Parti og de to andre Partier med til at gennemføre denne Sag i Folketing og Landsting. Jeg nævner endvidere, at det samme ærede Medlem som Statsminister, da han forelagde dette Forslag om Statsgrundskyld, udtalte sig meget velvilligt om en Grundskyld til Kommunerne, ja, endogsaa udtalte, at han ikke havde stillet Fordring om større Indtægt af Statens Grundskyld end den Indtægt, man i Forvejen havde af Ejendoms-skylden, fordi han havde den Opfattelse, at Ejendomsskatterne skulde være i væsentlig Grad forbeholdt Kommunerne. Endelig kan jeg nævne, at den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh, samme Aar, saa vidt jeg husker, udarbejdede Forslag om kommunal Grundskyld. Vi havde jo i de kommunale Organisationer Lejlighed til at se dette Forslag, og uden at komme ind paa dets Enkeltheder vil jeg sige, at det indeholdt Princippet om Grundskyld som Skattegrundlag for Kommunerne. At det ikke blev forelagt her i Tinget, skyldtes jo ifølge den daværende højtærede Indenrigsministers Udtalelser, at han først vilde se, hvorledes Vurderingen af 1. Januar 1924 faldt ud, inden han fremsatte Forslag. Det er meget muligt, og der er ingen Grund til at tvivle om, at det var Aarsagen, men jeg havde nu faaet den Opfattelse, at det var Højres Vrede, der gjorde det meget vanskeligt for det daværende Ministerium, naar det skulde arbejde sammen med Højre, at

fremsætte et saadant Forslag; Højre var virkelig meget vred, da Lovforslaget om Grundskyld til Staten blev gennemført. Men naar jeg nu betragter disse Momenter, tror jeg altsaa, at jeg deraf kan drage den Slutning, at der fra Venstres Side er Interesse for Spørgsmaalet om Grundskyld som Skattegrundlag i Almindelighed og ogsaa som Skattegrundlag for Kommunerne.

Undersøger jeg nu paa samme Maade de Radikales Stilling, ja, saa kommer jeg til det samme Resultat. Den radikale Regering fremsatte Lovforslag om Grundskyld til Staten og om kommunal Grundskyld, og senere har Partiet som saadant her paa Rigsdagen forelagt Lovforslag om kommunal Grundskyld. Dette er Vidnesbyrd, foruden saa mange andre, om, at vi paa Forhaand kan være sikre paa det radikale Venstres Sympati for Princippet i dette Lovforslag, og at vi, ligesom i 1922, tør regne ogsaa med dette Partis Tilslutning til denne Sags Gennemførelse.

Endelig vil jeg, hvad man maaske kunde anse for mindre nødvendigt, ogsaa gerne have Lov til at nævne lignende Momenter, der taler for, at der indenfor Socialdemokratiet er udelte og ubetinget Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Allerede i Samlingerne 1901—02 og 1902—03 stilledes der under Behandlingen af de i 1903 gennemførte Skattelove fra socialdemokratiske Medlemmers Side Forslag om en Vurdering af Grundene og om en Grundværdistigningsafgift. I 1921 vedtog Københavns Kommunalbestyrelse et Forslag om de kommunale Ejendomsskatters Overgang til Grundværdiskat og Grundværdistigningsskat, og dette Forslag har, saa vidt jeg ved, øvet en betydelig Indflydelse paa de Forslag, som tidligere er udarbejdet, og jeg ved, at det har øvet Indflydelse paa det Lovforslag, der her foreligger til Forhandling, idet den højtærede Indenrigsminister i saa stor Udstrækning, som han har ment det gørligt, har taget Hensyn til det nævnte Forslag, og da jo Københavns Kommunalbestyrelse væsentlig bestaar af Socialdemokrater, har jeg ment at have Lov til at tage dette med i denne Dokumentering af, hvorledes Betingelserne for Gennemførelsen af denne Sag er i de forskellige Partier.

Naar man saa endelig erindrer, at det netop var de tre omtalte Partier, der i 1922 gennemførte Princippet om Skat paa fast Ejendom til Staten, synes jeg, jeg har Lov til at drage den Slutning, at de tre Partier, naar der vises god Villie til at opnaa Enighed, vil kunne gennemføre en Lov om Grund-